

Arrest

nr. 138 248 van 11 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 15 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkenen verwijzen naar hun lang verblijf, hun schoolgaande kinderen, hun vriendschappelijke contacten; zij leggen attesten schoolbezoeken voor van de kinderen alsook verklaringen van de leerkrachten/het personeel van de scholen ivm de kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat de buitengewone scholing van hun jongste kind A betreft, betrokkenen tonen niet aan dat hij deze scholing niet kan krijgen in hun land van herkomst. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.

Het argument dat een terugkeer een verstoring zou betekenen van de educatieve vorming van de kinderen, kan niet aanvaard worden aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan gebeuren. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De loutere vermelding van art 17 van het BUPO en artikel 22 van de Grondwet kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben conform voornoemde artikels.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft omwille van de medische problemen van Mevrouw L, dient opgemerkt te worden dat deze medische problemen reeds behandeld werden in de aanvraag 9ter die onontvankelijk gezet werd op 21.10.2013. Bovendien maakt de wet een duidelijk onderscheid tussen de procedures 9bis en 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van art. 3 EVRM. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort 'hoger beroep' kan vormen tegen de afwijzing van hun eerdere aanvraag 9ter.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen altijd van goed gedrag zijn, dat er geen negatieve contacten waren met het gerecht, de politie, noch voorgaande veroordelingen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 20.07.2011 met een beslissing van 'afstand van het geding' genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"schending van artikel 9bis en 62 Verblijfwet, artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht in samenhang gelezen met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht (onderzoeksverplichting) als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

Eerste onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden. Op 8 juli 2014 diende verzoeker een omstandig gemotiveerde aanvraag in bij de Burgemeester van zijn verblijfsplaats tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. dat stelt: (...). In het verzoekschrift voeren verzoekers aan dat zij zich bevinden in bijzonder omstandigheden, wijzende onder meer op allerlei elementen die de vergaande bindingen met België ondersteunen, en die het voor hen bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. In de bestreden beslissing worden de aangevoerde bindingen met België (lang opgesomd besluitende hierover (stuk 1): (...). In de bestreden beslissing wordt akte genomen van de talrijk aangevoerde "bindingen met België", waarvan de echtheid op geen enkel moment wordt betwijfeld. De bestreden beslissing overweegt echter dat geen rekening kan gehouden

worden met elementen van integratie en verblijf aangezien dit enkel betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag. Ten onrechte. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7). Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003 N° 4). Uit artikel 9bis Vw. kan nergens de voorwaarde afgeleid worden dat geen rekening mag gehouden worden met integratie, talenkennis, sociale contacten, ... Integendeel, artikel 9bis §2 Vw stelt: (...). De wet bepaalt zeer duidelijk welke elementen niet in aanmerking kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bijzondere omstandigheden. Bindingen met België worden hierbij nergens uitdrukkelijk uitgesloten. Door verwerende partij wordt aldus een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis Vw. door op algemene wijze te stellen dat elementen die wijzen op de bindingen met het Rijk niet als een bijzondere omstandigheid in aanmerking kunnen worden genomen. Zelfs indien de staatsecretaris de aanvraag soeverein kan beoordelen op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, dan nog wordt van hem verwacht dat hij duidelijk uitlegt waarop een bepaalde beslissing is gesteund. Opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken, moet de motivering duidelijk zijn, d.w.z. "duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden" (RvS nr. 43.154, 3 juni 1993). Of een motivering duidelijk is, moet beoordeeld worden in concreto (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, die Keure, Brugge, 1999, 150). De motivering moet concreet en precies zijn (RvS nr. 48.053, 17 juni 1994; RvS nr. 73.228, 23 april 1998) en vage bewoordingen (RvS, stad Brugge, nr. 43.556, 30 juni 1993; Toelichting, Parl. St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/1, 9) of stereotiepe motieven zijn onwettig (RvS nr. 64.939, 28 februari 1997). Het betreft in voorkomend geval een louter stereotype, weinig zeggende motivering. Verwerende partij verwerpt de aangehaalde elementen van integratie zondermeer, doch geeft nergens enige uitleg waarom deze elementen in voorkomend geval niet wijzen op een bijzondere omstandigheid. Verzoeker verwijst mutatis mutandis naar een arrest nr. 99 287 van 20 maart 2013, waarin Uw Raad overweegt: (...). In navolging van het voornoemde arrest, moet dus aangenomen worden dat een draagkrachtig motief de verzoekende partij moet toelaten te begrijpen waarom de aangevoerde elementen niet worden aangenomen. Uw Raad oordeelde (arrest nr. 99 783 van 26 maart 2013): (...). Aan deze motiveringsplicht is niet voldaan wanneer enkel in algemene bewoordingen wordt gesteld, zoals in casu, dat de aangevoerde elementen niet volstaan. De administratie had kunnen oordelen dat de integratie-elementen en de lokale duurzame verankering in hoofde van verzoeker zoals aangevoerd en gestaafd in de aanvraag, in dit concreet geval niet volstonden, mits de nodig motivering, doch kan niet zondermeer op algemene en stereotype wijze stellen dat integratie niet in aanmerking komt voor regularisatie. Er wordt niet op concrete wijze gemotiveerd, waarom in voorliggend geval, de integratieinspanning niet weerhouden kunnen worden als bijzondere omstandigheid. Hierdoor wordt de motiveringsplicht geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat niet in concreto wordt onderzocht indien de aangehaalde medische elementen al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoekers voeren onder meer aan in hun verzoekschrift: (...). Verwerende partij betwist niet de aangevoerde medische omstandigheden, noch wordt betwist dat deze omstandigheden maken dat het voor verzoeker onmogelijk, althans bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Verwerende partij meent dat deze medische omstandigheden nooit een bijzondere omstandigheid kunnen uitmaken in het licht van artikel 9bis Vw.

Ten onrechte.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Parl.St. Doc 51-2478/008, p 10, RVS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, nr. 4; Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7). Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003 N° 4). Het bestaan van een medische aanvraagprocedure, ontslaat verwerende partij er niet van om alle elementen, ook de medische elementen, in rekening te brengen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden. Niets belet uiteraard dat bepaalde medische elementen niet leiden tot een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter Vw., doch wel een bijzondere omstandigheid uitmaken die het de vreemdeling onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het

herkomstland. Deze redenering is niet denkbeeldig in voorkomend geval. Temeer waar de bestreden beslissing vermeldt: (...). "dat deze medische problemen reeds behandeld werden in een aanvraag 9ter die onontvankelijk gezet werd op 21.10.2013". Kortom, de bestreden beslissing stelt dat de medische elementen niet kunnen leiden tot een medische regularisatie in toepassing van artikel 9ter Vw, althans dat deze aanvraag verworpen werd. In voorkomend geval moet DVZ de afwijzing van de medische elementen in de 9bis-aanvraag motiveren. DVZ mag niet alleen verwijzen naar artikel 9ter Verblijfswet (RvV 17 februari 2010, 38.847): (...). Een medische attest kan onvoldoende zijn voor een medische aanvraag, maar toch volstaan om de buitengewone omstandigheden van een 9bis aan te tonen (RvV 36.370, 21 december 2009). door zondermeer te verwijzen naar de (afgewezen) procedure 9ter Vw. zonder na te gaan of de aangevoerde medische elementen een bijzondere omstandigheid uitmaken in hoofde van verzoekers, wordt het middel geschonden."

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers volgende elementen hebben aangebracht in de aanvraag 9bis: artikel 8 van het EVRM, schoolgaande kinderen, jongste zoon in het buitengewoon onderwijs, terugkeer zou een verstoring betekenen van de educatieve vorming van hun kinderen, artikel 17 van het BUPO, artikel 22 van de Grondwet, artikel 3 van het EVRM: medische toestand van N, integratie en geen schending openbare orde.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Het is inderdaad zo dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een schending van het familieleven geen sprake kan zijn omdat het gezin door de gevolgen van de bestreden beslissing niet wordt gescheiden. Uit niets blijkt voorts dat zij andere familie- of gezinsleden op het Belgische grondgebied hebben met wie de band voldoende hecht is opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het Belgische grondgebied.

Verzoekers uiten kritiek op de bestreden beslissing, waar de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekers betogen dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stellen dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat met betrekking tot de integratie: *“De elementen van integratie (betrokkenen verwijzen naar hun lang verblijf, hun schoolgaande kinderen, hun vriendschappelijke contacten; zij leggen attesten schoolbezoeken voor van de kinderen alsook verklaringen van de leerkrachten/het personeel van de scholen ivm de kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat de buitengewone scholing van hun jongste kind A betreft, betrokkenen tonen niet aan dat hij deze scholing niet kan krijgen in hun land van herkomst. Het is aan*

betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Het argument dat een terugkeer een verstoring zou betekenen van de educatieve vorming van de kinderen, kan niet aanvaard worden aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan gebeuren. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen.”

De motivering met betrekking tot de integratie van verzoekers dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het verzoekers niet mogelijk zou zijn om de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door verzoekers in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, hebben verzoekers immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden. Het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, betreffen elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden, waarbij alle door verzoekers aangehaalde elementen worden toegelicht om welke reden deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen.

In een tweede onderdeel hebben verzoekers kritiek op het feit dat de aangehaalde medische elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet kennelijk onredelijk opgemerkt dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die evenwel onontvankelijk werd verklaard.

Artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

In overeenstemming met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris dat de medische elementen niet konden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, nu deze elementen dienen te worden aangewend in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat het bestaan van een medische aanvraagprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet er de gemachtigde van de staatssecretaris niet van ontslaat om ook medische elementen in rekening te brengen bij het beoordelen van bijzondere omstandigheden.

Verzoekers gaan voorbij aan de uitdrukkelijke bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet is toegestaan – anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen – om de elementen van de aanvraag artikel 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. artikel 9bis.

In de bestreden beslissing wordt terecht verwezen naar het feit dat uit de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet afdoende blijkt dat de wetgever tot doel heeft gehad twee afzonderlijke procedures

tot het bekomen van een verblijfsmachtiging heeft ingesteld. Wil een vreemdeling een medische regularisatie bekomen dan dient zij daartoe een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt hebben. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC